

førte synspunkter og henstillinger, jfr. beretningens pkt. 76 og kommissionens 2. betænkning, afsnit 7, kap. 8, pkt. 44.

Som det fremgår af pkt. 76 i arbejdsgruppens beretning, har denne i øvrigt erklæret sig villig til indtil videre at virke som rådgivende organ med henblik på forberedelserne til de herhenhørende ændringer i lovgivningen, udformning af generelle retningslinier og ændringer i de organisatoriske forhold m. v.

Spørgsmål 145:

Det bedes præciseret, hvad der ligger i overskriften til kapitel 9, „forbigående hjælp“. Kan der eksempelvis ydes hjælp efter § 40, stk. 2, til en enlig forsørger, hvis barn er ganske lille, hvorfor hjælpen må påregnes at skulle vare en lang årrække?

Svar:

Kriteriet for, hvornår hjælpen anses for forbigående, fremgår af lovforslagets § 41, stk. 2, hvor det er anført, at hjælpen kan ydes „så længe det må anses godtgjort, at pågældende på denne måde forventes at blive i stand til at klare sit og familiens underhold.“

Denne formulering bygger på den afgrænsning mellem forbigående og varig hjælp, der er foreslået i socialreformkommissionens 2. betænkning. Det er i betænkningen angivet, at det afgørende må være, at vedkommende sociale myndighed skønner, at det med en rimelig sandsynlighed kan forudses, at modtageren af hjælpen på denne måde vil blive i stand til at klare sig, således at behovet for hjælp efter denne lovgivning ophører. Kommissionen mener ikke, at der i loven bør fastsættes en bestemt varighedsbegrænsning, idet længden af den forbigående hjælp vil kunne variere fra et par dage eller en uge i forbindelse med en kort arbejdsløshedssituation til 4-5 år i forbindelse med en revalideringsforanstaltning.

Hjælp til en enlig forsørger, hvis barn er ganske lille, vil efter lovforslaget kunne ydes efter § 37 (forbigående hjælp til underhold) og § 42 (støtte til uddannelse m. v.). Det vil i disse situationer være væsentligt, at den enlige forsørger bringes i stand til at kunne klare sig selv og forsørge sit barn, således at den periode, pågældende

er væk fra arbejdsmarkedet, bliver så kort som mulig.

Reglen i forslaget § 40, stk. 2, giver mulighed for at yde hjælp til foranstaltninger, der bevirker, at barnets anbringelse uden for hjemmet kan undgås, eller dets hjemgivelse kan fremskyndes, og adskiller sig således fra § 37, der omhandler hjælp til underhold og løbende faste udgifter.

Ved forbigående vanskeligheder i § 40, stk. 2, må i øvrigt forstås vanskeligheder, der netop vil kunne overvindes ved at yde hjælp til disse særlige foranstaltninger. Der kan i øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål 40.

Spørgsmål 146:

Ad § 132 spørges, om en lavere aldersgrænse ikke burde overvejes.

Svar:

Efter bestemmelsen i § 130, stk. 1, i forslaget til bistandsloven tiltrædes landsretten ved behandling af ankesager om hjælpeforanstaltninger uden samtykke af en børneforsorgsmyndig dommer og en dommer, der er kyndig i børne- eller ungdomspsykiatri eller i psykologi. Efter den foreslåede bestemmelse i § 132, stk. 1, beskikkes de nævnte dommere af justitsministeren efter forhandling med socialministeren. I stk. 2 er bestemt, at beskikkelsen gælder for 4 år, men at en dommer dog afgår ved udgangen af den måned, i hvilken pågældende fylder 70 år.

Bestemmelserne svarer ganske til de gældende regler i § 58, stk. 1, og § 60, stk. 1 og 2, i børneforsogsloven, der er udarbejdet i samarbejde med justitsministeriet.

Efter bestemmelserne i §§ 2 og 4 i lov af 20. december 1972 om den sociale ankestyrelse består ankestyrelsen af en styrelseschef, et antal ankechefer og et antal beskikkede medlemmer samt et sekretariat. Medlemmerne beskikkes af socialministeren for 4 år ad gangen, og som medlemmer kan ikke beskikkes personer, der ved beskikkelsen er fyldt 66 år.

Under hensyn til, at aldersgrænsen for de beskikkede medlemmer i første og anden appelinstans (ankestyrelsen og landsretten) således i princippet er den samme, mener socialministeriet ikke, at der er anledning til at fastsætte en lavere aldersgrænse specielt